

KM 15/14

Forslag til endring av Kirkemøtets forretningsorden

Merknader fra kirkemøtekomitéen og Kirkemøtets vedtak

Komiteens merknader

Kirkerådet har for Kirkemøtet fremmet forslag om en endring i § 2-4 i Kirkemøtets forretningsorden. Bestemmelsen har følgende ordlyd:

§ 2-4. Spesielle saker

Saker av læremessig karakter forelegges Bispemøtet før behandling i Kirkemøtet. Saker som omhandler kirkens liturgi og salmebok, skal være behandlet i henhold til reglene for saksbehandling i liturgisaker før endelig vedtak om ordninger fattes. Dersom en tilråding som har minst 2/3 flertall i Bispemøtet, ikke får flertall i Kirkemøtet, sendes saken tilbake til Bispemøtet. Ved annen gangs behandling i Kirkemøtet stilles krav om minst 2/3 flertall dersom vedtaket ikke er i samsvar med Bispemøtets siste tilråding.

Bestemmelsen ble innført av Kirkemøtet i 1994 for å sikre en forsvarlig behandling av saker av læremessig karakter. Komiteen vil understreke betydningen av denne bestemmelsen og viser til at biskopene i vår kirke er gitt et særlig ansvar for å «ta vare på den apostoliske lære etter Guds ord og vår kirkes bekjennelse» (Tjenesteordning for biskoper § 1). Det er derfor naturlig at Bispemøtet gir tilråding til Kirkemøtet i alle saker av læremessig karakter og at det finnes særlige prosedyrer for det tilfellet at Kirkemøtet og Bispemøtet er uenige. På lengre sikt bør slike bestemmelser inngå i grunnleggende bestemmelser i selve kirkeordningen.

For det første er det reist spørsmål ved om andre ledd kan leses slik at hvis et kvalifisert flertall på 2/3 i Bispemøtet to ganger har gått inn for et syn, må det et tilsvarende kvalifisert flertall til i Kirkemøtet for å kunne avvise det Bispemøtet tilrår. En slik tolkning vil i så fall bety at det er nok med minst 1/3 oppslutning i Kirkemøtet for det syn Bispemøtet to ganger har tilrådet med kvalifisert flertall.

Etter komiteens mening er en slik tolkning åpenbart urimelig fordi det ville innebære at et mindretall kan fatte et vedtak. En slik forståelse ville være i strid med hovedregelen i § 7-5, og bryte med vanlige demokratiske prinsipper. Det er heller ikke støtte for en slik tolkning fra forarbeidene i 1994, som handlet om en mest mulig forsvarlig behandling av saker av læremessig karakter, herunder målsetningen om å tilstrebe konsensus. Endelig vil dette også stride mot Kirkemøtets rolle som Den norske kirkes øverste representative organ.

For det andre er det reist spørsmål om Bispemøtets tilråding ved andre gangs behandling også må ha 2/3 flertall for å utløse de spesielle flertallskravene i Kirkemøtet eller om det er tilstrekkelig med alminnelig flertall.

Etter komiteens mening er det i saksframstillingen (s. 5) ut fra forarbeidene fra 1994 argumentert overbevisende for at bestemmelsen må forstås slik at det også ved andre gangs behandling er nødvendig med 2/3 flertall for at de spesielle avstemningsreglene for Kirkemøtet skal komme til anvendelse, og komiteen legger dette til grunn.

Sammenfattende forstår komiteen bestemmelsen slik at det ved annen gangs behandling i Kirkemøtet stilles krav om minst 2/3 flertall dersom vedtaket ikke er i samsvar med siste tilråding fra Bispemøtet, gjort med minst 2/3 flertall. Dersom vedtaket er i samsvar med Bispemøtets tilråding, er det gyldig om det er fattet med alminnelig flertall.

Etter komiteens mening er de mulige alternative tolkninger av § 2-4 urimelige. Komiteen mener det ikke er nødvendig å endre selve bestemmelsen for å skape klarhet i hvordan den skal forstås. Komiteen vil derfor ikke foreslå at Kirkemøtet gjør endringer i bestemmelsen.

Kirkemøtets vedtak

Kirkemøtet legger komiteens vurderinger til grunn. Det gjøres ingen endringer i forretningsordenen, § 2-4.